

Nici-o urmă nu arată că acolo și-au găsit moartea două ființe care s'au iubit atât de mult.

Ceva mai sus, pe muchea muntelui, doi brazi tineri cresc lipiți aproape unul de altul, parcă sunt îmbrățișați.

În cei doi brazi am văzut suflătele acestor amanți nefericiți.

NIMFELE

DUPĂ IVAN TURGHENIEW

Stam înaintea unui minunat semicerc format din lanțul munților, și de jos pînă în vîrf era acoperit cu păduri verzi.

Albastru, limpede, tremura zarea în partea de miază-zi a cerului. Razele soarelui jucau în toate părțile în sus, în jos, și ascunse în ierburi murmurau pîrae grăbite.

Și o legendă bătrână îmi veni în minte cum odinioară, în veacul întiiu după Christos, a trecut o corabie grecească peste mare Egee.

Era pe la prînz... Vîntul se odihnea. Și de o dată strigă cine-va în văzduh de asupra capului cirmaciului vorbele astea:

«Dacă treci pe lingă insula aceea, să strigi cu glas tare: A murit marele Pan!»

Cirmaciul se speria și se minună. Însă când trecu pe lingă insulă, ascultă porunca și strigă:

«A murit, marele Pan!»

Legenda asta'mi veni în minte și ca o ciudată licărire îmi trecu prin gînd: Ce ar fi, dac'ași striga și eu acu?

Dar față de vesela împrejurime, nici nu'mi trăznea prin gînd să mă gîndesc la moarte, așa că strigai la el și din toate puterile:

— A'nviat! a'nviat! marele Pan!

Și îndată—o minune!—în tot semicercului răsună ca un răspuns la strigătul meu un ris bucuros și o vorbire veselă și aplauze vioaie:

«A'nviat, Pan a'nviat! lărmăiau glasuri tinerele.

Înaintea mea începură toate să cînte, să joace, mai vioi de cât razele soarelui, mai zburdalnic de cât pâlărețele pîrae de sub iarbă.

Tipăitul grăbit al pașilor mititei se auzi și prin frunzetul verde licărea albeața vestmintelor de lînă ca laptele, strînse pe goliciunea rumenă a trupurilor goale, pline de viață.

Erau nimfe, driade și bacante, cari din înălțime coborau în goană spre vale.

De odată apar în toate colțurile, coștele filfutoare de pe Dumnezeștile lor capete, și'n frumoasele lor mîini țîn coroane și țimbale—și ris, ris limpede olimpic saltă și ondulează limpezind aerul din calea lor.

Înaintea lor păsește o zeiță. Ea e mai mare și mai voinică de cât toate; — de umeri îi atîrnă tolba, în mînă țîne arcul, și peste părul ei răsfrat, selipește

semi-luna de argint.

Diano—ești tu?

Însă de o dată se oprește zeita, și în urma ei toate nimfele. Risetul argintiu se pierde.

Și văz cît ai clipi cum paliditatea morții se întinde pe obrazul zeiței mîtinde; văd cum i se împietresc picioarele și cum în nespusă durere 'i se deschide gura, și ochii rămân mari deschiși, privind în depărtare.

Ce a zărit, încotro se uită?

Mă întorsei către partea în spre care privea dînsa...

Pe cea mai depărtată margine a cerului, acolo, îndărătul brăului de câmpii licărea ca un punct de foc, crucea de aur pe turnul alb al unei biserici creștine...

Crucea asta o zărise zeita.

Auzii îndărătul meu un oftat lung sfîșietor, ca tremuratul unei coarde plesnite, și cînd mă uitai îndărăt nu mai zării nimic, nici o urmă de nimfe.

Ca mai înainte înverzea pădurea, și numai pe ici pe colea se zărea printre copaci ceva alb dispărînd. Erau vestimintele nimfelor, sau se înălța din vale o ceață de aburi? — nu pot să spun hotărit.

Însă ce rău mi-a părut de zeițele dispărute!

ALBERT CIM

LILIAFUL

Cum trăsura, încărcată cu un cufăr și un geamantan întoarse, colțul stradei Rivoli, călătorul, un tinăr cu fața bolnăvicioasă porunci vizitiului să se oprească.

Apoi se dădu jos, și se îndreptă spre un magazin de flori așezat în față.

Stăpina, d-na Guillaume, îl primi cu un zîmbet cit se poate de îndatoritor și îndemnător; fără indoială era un mușteriu obișnuit al casei:

— O să lipsesc cit-va timp d-nă, zise el, fi-vei atit de bună, să trimeți în fie-care zi un buchet de liliac alb la adresa d-rei Derville?

— Cum nu, d-le, fii fără grijă... O să lipșiți mult? pare că sunteți bolnav?

— Numai niște friguri, atîta tot, dar mă duc să mă îngrijească acasă, aerul natal mă va însănătoși.

— Atunci, în curînd, d-le! Faceți-vă degrabă bine!

Tinărul îi mulțumi, o salută și plecă în trăsură spre gara de Est.

Severin Evrard era de douăzeci și trei de ani. După ce-și isprăvi clasele în liceu, lucră cît-va timp cu tatăl său arhitectul cel mai renumit din împrejurimi, apoi fu trimes la Paris pentru a se perfecționa. Aci în timp de un an, nu se mulțumi a-și mai întinde cunoștințele în arhitectură, ci mai inspiră uneia din rudele sale, o verișoară, atîta simpatie că în curînd se schimbă într-o adevărată pasiune.

D. Derville, tatăl fetei, fuse cu atît mai mirat de această schimbare, cu cît Antoneta care învățase la călugărițele din str. Vaugirard, își arătase dorința de a se călugări. Și el, care era văduv fără alt copil, se silea să combată această hotărîre.

Dar victoria fusese rezervată lui Severin.

De multe ori Antoneta auzise vorbind de rudele sale de la Verdun, de micul său văr Severin Evrard. El locuia numai de două luni în Paris, cînd eși ea din mănăstire, și-l văzu.

D. Derville, primise pe-tinăr cu cea mai mare bună-voință:

— Nepoate, noi mincăm în fie-care seară la șapte.

Dacă 'ți cere inima?

Severin profită din ce în ce mai mult de această invitație, căci din ce în ce, D. Derville se arată mai iubitor, și din ce în ce, lui îi plăcea mai mult acest interior pacinic și draguț.

Și Antoneta departe de a ride de stingăciile, de simplitatea îmbrăcăminte și a tonului său, caută printre acestea la calitățile sale morale, francheța, lealitatea, seriosul și siguranța caracterului. Cu aerul lui blind aproape sfios, ochii săi visători, profilul lui slab, el o încintase, se lipise de inima sa.

Fericit de a 'și vedea fiica revenindu-i, d. Derville încuragiase, cit putu mai bine, această pasiune și cînd tatăl lui Evrard veni în Paris să 'i ceară mîna Antonetei pentru fiul său, el fu primit cu brațele deschise.

— Antoneta să 'ți răspundă, vere eă nu sunt un tată barbar...

Antoneta roși pînă la urechi drept răspuns și plecă capul.

— Acum că totul e hotărit, dragă vere, nu trebuie să mai întîrziem, răspunse d. Derville, care se grăbea să 'și vadă fata stabilită. Mai iute are să fie mai bine! Păcat că suntem în post... O lună după Paști, vă convine?...

— Da cum nu, vere, tocmai!

* * *

Zece zile după plecarea lui Severin într-o Duminecă dimineată, o trăsura se opri înaintea magazinului de flori al d-lui Guillaume.

Înaintea de a se da jos, d. Derville se întoarse către Antoneta care era în doliu mare ca și el:

— Am face mai bine, să te întorci, mititico... Nu 'i raționabil...

— Tată, te rog!... Lasă-mă să te conduc pînă la gară!...

Ei pătrunseră în magazin și d. Derville ceru un minuchiū de trandafiri sau de liliac alb.

O fetiță cu părul bălan îi dădu un buchet de liliac gata, care fusese pregătit deja.

— Nu acesta, d-șoară Ernestino. interveni d-na Guillaume. Este al d-rei Derville... băiatul are să i-l ducă. Ertați-ne, d-le, acest buchet, este vindut...

Fetița se duse să caute în fundul magazinului alt buchet, și pe cînd îl pregătea, Antoneta se apropie

— Nu mai trimeteți nimic d-rei Derville... Eu sunt, d-nă... Nimic de acum... bolborosi ea. O să luăm acest buchet pentru momîntul lui.

Doi ani în urmă, la moartea d-lui

Derville, Antoneta intra ca să nu mai iasă, la călugărițele din str. Vaugirard.

L. V.

WILHELM SCHRÖDER

POVESTE ORIENTALĂ

I.

Intr'o parte a Asiei-Mici care ține de Turcia, trăia de demult un Șeisk celebru. El locuia în mausoleul unui sfânt de origină necunoscută, care însă era luat ca exemplu de virtute de toți musulmanii.

Miila de credincioși, cari se grămădea în fie-care an la mormintul său și cari își găsea vindecare la nenumerate boli, îi aduceau daruri în belșug. Unul aducea unt-de-lemn, pentru a ține veșnic lampa aprinsă în mausoleu, altul un vițel, al treilea păsări, al patrulea o oaie pentru bucătăria Șeiskului. Astfel că Șeiskul nu cunoștea nici o nevoie și putea să se ocupe în tihnă cu studiul Koranului.

Din zi în zi creștea renumele, și dervișul, care era elevul și servitorul său, se simțea fericit de a avea cinstea de a sluji așa un om sfânt. După cit-va însă părăsi pe stăpînul său și pleacă. Dar noul slujitor fiind un om leneș și prost, care nu se pricepea la nimic, îl chemă Șeiskul într'o zi și dîndu-i un catir, îi zise : Allah kerim, Dumnezeu e mare ! nu mai poți sta aici, fiule, dute deci în altă parte de-ți caută notocul. Urcă-te pe catir și Allah și profetul să te păzească, dute cu noroc !

Servitorul sărută mina sfîntului și luînd hățurile în mină, plecă în lume. Dar vai ! chiar după cite-va poște, înțelese că n'are să poată merge mult cu catirul, fiind-că acesta era schiop și așa de slab că abia putea să-l ție în spete.

Atunci luîndu-și un băț, începu să-l sfătuească să meargă mai departe. Așa merseră toată ziua pînă tirziu în neaptele și ar fi mers și mai departe, dar zilele bietului animal erau pe sfîrșite. El începu a da din cap, se întinse greoiu în drum și peri.

Dervișul, amărit începu a se gîndi cu grije, la ce avea de făcut. «Dacă las catirul aici, își zise el, carnea lui are să putrezească repede ; eu sunt străin, aș să mă ia, aș să mă bată și aș să mă bage în închisoare.

După aceste reflecțiuni se hotărî dervișul nostru de a-l îngropa chiar în locul unde perise. El săpă o groapă adîncă, puse pămîntul d'asupra ca la un mormint și se puse mihnit și obosit de mușca grea lingă groapă și oftă amar, gîndindu-se la situația lui disperată.

În timpul acesta, el zări un grup de călăreți, cari alergau pe cîmpie. Pe cai frumoși și în haine bogate se apropiară și atențiunea lor fu îndată atrasă spre derviș, care ședea lingă mormint.

Unul din călăreți zise : «Trebuie să

fi fost două derviși, unul a murit aici pe sosea și cel rămas în viață l'a îngropat.» Această observație avea într'adevăr multă posibilitate și toți se îndreptară cu respect către omul nostru. Bogatul Bey, care era în fruntea tuturor îi zise :

— Dumnezeu fie cu tine și să-ți dea sănătate ! Vedem că tu ai pierdut aici pe fratele tău, dar încetează cu plînsul ; noi suntem, mulțumim lui Allah ; oamenii credincioși. Vom zidi peste scumpa cenușă a mortului un mausoleu, tu îl vei păzi, așa dar nu te mai îngriji de viitor !

Dervișul înțelese îndată că ar fi în avantajul său să nu întrerupă pe Bey.

— Dumnezeu e mare, bunătatea lui nemăsurată, dar e dureros să perzi așa un tovarăș, care a trăit multă vreme cu tine și care în tot timpul n'a zis vre-o vorbă ofensătoare sau neadeverată ; și apoi era un model de răbdare !

Abia după multe vorbe de mîngiere se liniști dervișul, știindu-și viitorul pe deplin asigurat, căci să nu stăm mult de vorbă : se ridică un mausoleu minunat, o lampă ardea veșnic mormint, dervișul fu pus șeisk păzitor și credincioșii începură, să năvălească din toate colțurile lumii la mormintul noului sfînt. Cu timpul ajunse mausoleul acesta cel mai renumit din toată Asia. Șeiskul ajunse celebru și mulți paralizați se întorceau cu membre sănătoase, mulți orbi căpătără vederea și mulți leproși se făcură curați.

Au trecut mulți ani de atunci. Șeiskul cel bătrîn, stăpînul de odinioară al celui nou, văzuse cu durere că renumele său se întunecase și luă hotărîrea să facă o vizită fericitului său concurent și în acelaș timp să afle ceva din misterul, care înconjura origina îngropatului sfînt.

Călătoria fu lungă, el o făcu totuși cu mare răbdare.

Cine însă și poate închipui mirarea lui, cînd intrînd în mausoleu recunoscu pe vechiul său derviș, pe care odinioară îl isgonise din cauza lenei și neghobieii sale.

Cel-l'alt îl recunoscu asemenea, dar nici unul din ei nu dădu cunoștință și noul șeisk crezu că memoria vechiului său stăpîn nu era așa de bună ca a sa. El dădu bătrînului „musair-ul“ adică „bun-venit“ și mai multe zile se rugară împreună pe mormintul sfîntului.

Dar într'o seară fiind singuri, se plecă bătrînul șeisk la urechea celui-l'alt și îi zise încetșor :

— Să-ți dea Allah viață lungă, dar prin cari minunate mijloace ai ajuns aici

Atunci îi răspunse șeiskul : Părinte, tot ceea ce sunt și ceea ce am, datoresc numai catirului celui slab, și schiop, pe care mi l'ai dat, cînd te-am părăsit. Acesta e mormintul lui, tot ciștigul, tot renumele se cuvine numai lui.

Multă vreme rămase bătrînul adîncit în gîndire, apoi netezindu-și barba, deschise ochii și zise cu pietate :

— „Allah e mare, vai adjacele ! Află că în mausoleul, în care eu am ciștigat atita cinstă și avuție, sunt îngropate oasele tatălui său. N. GALȘNIC.

O nenorocire neașteptată.

Ea. Ce e dreptul.. Ai o frizură minunată. El (îngânat).. O, da.. da.. Sunt extra șic.

În timpul acesta țeranca care aduna fânul, îl aruncă cu grebla în frizura extra șic.

BIBLIOGRAFIE

A apărut volumul al II din scrierea D-lui I. Berberianu farmacist din Constanța intitulată.

„Examenul Elevului farmacist“

Acestă carte, în două volume, a fost premiata și medaliată de Societ. Farmaciștilor din țară. Costă 16 lei și se găsește de vânzare la autor și toate librăriile din Capitală.

Un mușteriu original

La *Cafeneaua Occidentală* în seriile în care d. de Lensac se ivește, toate obiceiurile sunt schimbate.

Un mușteriu foarte original D. acesta de Lensac. Chiar de cum se arată, se bagă de seamă lucrul acesta. Mai întăiu, cum deschide ușa, stăpînul îi face un salut foarte plecat. Dar el, respunzînd de abia printr'un semn ușor din cap, se duce drept ca o săgeată, și acolo lăsînd să cadă 200 de franci pe marmora tejelei, se adresează stăpînului :

—Doamnă, ia ce-ți datoresc de rîndul trecut.

Rîndul ăsta trecut e poate de două luni ; ni stăpîna întorcînd restul, nu uita se zică :

—O cafe, două-zeci și cinci....

D. de Lensac pune în buzunar și tot ca o săgeată, se duce în sala din fund, aruncă băietului pardesiul lui, poruncește celuiilant o altă cafea, și se pune pe o băncuță, lingă dominul d-lui Ferdinandus.

Mic de tot, ținîndu-și pălăria în cap de sigur ca să arate mai mare, d. de Lensac tace deodată. Dar cum își pune zahar în cafea, vorbește, se îndreptăză ori-cui ar fi și de ori-ce ar fi, în general despre ceva la ordina zilei, despre un fapt de senzație, citit dimineața în ziar,

Și îndată dominul se întrerupe.

—Vezi că un vînt de discuție trece, turbură atmosfera paciniceii săli, pasionează pe obicinuiți. Capetele cele mai tari, doctorul Delicat, electricianul La-